

Una de les il·lustracions que es projectaran a l'espectacle familiar *Viatge a la lluna*, de Murtra Ensemble. / SEBASTIÀ SERRA

Cremant totes

Temporada Alta
presenta un cartell
ambiciós i un futur
incert a causa de
la inoperància de
les administracions

DANI CHICANO

El Festival de Tardor de Catalunya, Temporada Alta, que celebra enguany la seva 20a edició i que és possiblement l'únic esdeveniment cultural de més envergadura i repercussió del país que es celebra en tot l'any fora de Barcelona (Girona i Salt), perilla. Això sí, si aquesta edició ha de ser la del seu comiat—ho serà, si més no en el format actual—, el seu cant del cigne és sublim. Un total de 94 espectacles—165 funcions que, de segur, s'ampli-

ran d'unes 10 o 15 per la gran demanda de tiquets en determinats espectacles—, dels quals aproximadament la meitat són estrenes, internacionals, estatals o catalanes; 52 espectacles d'autoria catalana; 28 coproduccions o col·laboracions en la producció; 12 coproduccions amb el Centre d'Arts Escèniques El Canal; 27 espectacles internacionals i força més de 60.000 entrades a disposició del públic, de les quals, durant la primera setmana de venda, ja se n'havien ad-

quirit gairebé la meitat.

Artísticament, Temporada Alta continua fidel a les seves línies mestres i a determinats companyies i directors, entre els millors del món, als quals ha presentat o descobert al públic del festival, i ara ja són assidus. Parlem del polonès Krystian Lupa (*Waiting Room.0*), dels argentins Ricardo Bartís (*El box*) i Daniel Veronese (*Todos los hijos se han dormido*), del suís Christoph Marthaler (*Els viatges de Lina Bögli*), dels anglesos Propeller (*Henry V*), de Mario

les naus

Gas (*Un fràgil equilibri*), de Jan Fabre (*Preparatio Mortis*), de Patrice Thibaud (*Jungles*), de Carles Santos (*Els urinaris públics europeus*) o de Victoria Thierrée-Chaplin (*Murmure des murs*). El director artístic del festival, Salvador Sunyer, hi va introduint cada any companyies, creadors i directors que el seu públic encara no ha tingut l'oportunitat de veure, però que ja tenen un prestigi i són una aposta gairebé segura. Dins aquesta categoria s'hi podrien situar els belgues Peeping Tom (A

louer), Lev Dodin i el seu Maly Drama Teatr de Sant Petersburg (*Onclè Vànica*), els mexicans Lagartijas Tiradas al Sol (*El rumor del incendio*), els quebequesos Les 7 Doigts de la Main (*PSY*), el lituà Oskaras Korsunovas (*Miranda*), o l'argentina Romina Paula (*El tiempo todo entero*). El complement perfecte d'això són els creadors espanyols i catalans ja consolidats com Tortell Poltrona (*Grimègies*), Carles Alfaro (*José K. torturado*), Oriol Broggi (*Luces de Bohemia*), Marta Carrasco (No

Programació musical un pèl erràtica

Si algun punt feble té Temporada Alta és la seva programació musical, perquè no queda clar, ni ha expressat ningú, quina és la línia que vol seguir. Sopa de Cabra i el seu retorn es barregen amb la magnífica Anna Roig i l'Ombre de Ton Chien, la meravellosa Sílvia Pérez Cruz o la incomprensible presència de Vetusta Morla. Herman Düne o The Do seran descobriments per al públic.

sé si...), Rosa Maria Sardà (*Sagarra dit per...*), Alfredo Sanzol i T de Teatre (*Delicades*), Calixto Bieito (*Desaparecer*), Marta Angelat (*Nadir i Cock*), Josep Maria Pou (*Truca un inspector*), Pau Miró (*Els jugadors*), Angélica Liddell (*San Jerónimo*), Jordi Galceran (*Burundanga*), Sergi López i Jorge Picó (*30-40, Livingstone*), Miquel Górriz (*Molly Sweeney*), Ramon Simó (*Els dolents*) o Lluís Soler (*Canigó*). També cal tenir en compte aquelles companyies, espanyoles i catalanes, no pas gaire cone-

Albert Vidal i Rosa Novell formen part del repartiment d'*Un fràgil equilibri*, dirigit per Mario Gas / ROS RIBAS

gudes, però els espectacles de les quals assoleixen uns nivells d'excel·lència descomunals, esdevenint per al públic veritables descobertes. Podria ser el cas de Blai Mateu i la seva companyia Baró d'Evel, que l'any passat van portar al festival *Le sort du dedans*, i aquest any Mateu hi presenta l'espectacle anterior *Í*, un magnífic solo en què parla de l'exili amb llenguatge circense i, per estrany que pugui semblar, aconsegueix emocionar profundament; potser és un cas més in-

cert el de Jordi Oriol, de l'Associació Indi Gest, que presenta *Els comptes de la lletera*, amb textos de Josep Pedrals, incert només perquè es tracta d'una estrena, així com l'adaptació de la novel·la *Tala*, de Thomas Bernhard, a càrrec de Juan Navarro i Gonzalo Cunill, i la posada en escena de *Dinou*, un text de Ferran Joanmiqel, a càrrec de Carles Fernández Giua, director puixant en l'escena catalana, que esdevé una aposta valenta de la indispensable sala La Planeta, que

n'és la productora. També cal situar en aquest grup l'excel·lent companyia gallega Chévere, que presenta la trilogia *Citizen* a la sala La Planeta, inspirada en el *Citizen Kane*, d'Orson Welles, però que ve a explicar la trajectòria d'Amancio Ortega, gallec i propietari de la cadena Zara. Chévere, una companyia amb molta experiència, gestionava fins fa poc la sala NASA de Santiago de Compostel·la, fins que el PP la va fer plegar, fent un ús pervers de les eines de què disposa el gover-

nant i que a la fi fan abominar el ciutadà de la política. Los Cordeiros, amb *El cel dels tristos*, o la companyia de teatre d'objectes Playground, encapçalada per Xavier Bobés, que presenta *Insomni*, també són apostes artístiques basades en trajectòries sòlides, però amb el punt d'incertesa que aporten les estrenes. Sorpreses agradables són les que han proporcionat en els seus anteriors espectacles la jove i original companyia valenciana El Pont Flotant (*Exercicis d'amor*, *Com a*

pedres), que a Temporada Alta estrenen *Algunes persones bones*, mentre que també arriba al festival una altra de les sensacions de l'escena catalana per la seva frescor, originalitat i talent, el Cor de Teatre, de Banyoles, que farà unes quantes funcions de l'*Operetta* dirigit per Jordi Purtí i David Costa, que ha triomfat al TNC i al Poliorama.

Una nova etapa

Però Temporada Alta necessita evolucionar. Amb poc més de 2,5 milions d'euros de pressupost, presenta un rendiment artístic superior al Grec de Barcelona, que li dobla el pressupost, i li passa la mà per la cara sense cap dubte al Festival de Otoño de Madrid que es celebra a la primavera. Fa uns quants anys que Salvador Sunyer, el director artístic del festival, va anunciar que la fórmula

s'esgotaria, que calia mostrar-se ambiciosos per equiparar-se als grans festivals europeus de referència (Avinyó o Edimburg) i que per a això calia una aposta més ferma de les administracions. El balanç econòmic de Temporada Alta, que enregistra una mitjana d'ocupació, des de fa anys, per sobre del 90%, es tanca, segons l'organització, sense pèrdues ni guanys, però queda demostrat que el retorn indirecte de la inversió supera aquesta de molt, pel que fa a la seva condició d'element de dinamització econòmica (turisme i hostaleria) i pel que fa a la promoció de la ciutat, ja que la campanya de publicitat que suposa la projecció nacional, estatal i internacional de Temporada Alta tindria uns costos astronòmics.

Aquests darrers anys el festival s'ha mantingut gràcies als diners

Aurelia Thierrée-Chaplin a *Murmures des murs*.

provinents d'Europa i un programa Interreg, però això, en aquesta edició s'acaba. Les institucions, és a dir, ajuntaments de Salt i Girona, Diputació de Girona i Conselleria de Cultura, juntament amb Bitó Produccions, propietària dels drets del festival, han estat incapaços d'arribar a un acord per tal de constituir un consorci que gestionés El Canal i que fes encaixar Temporada Alta en tot l'entramat per tal d'assegurar-ne la pervivència. Per això, en la darrera presentació del festival, Sunyer va parlar del cant del cigne de Temporada Alta, i per això ha cremat totes les naus en aquesta, la darrera programació de Temporada Alta amb l'actual format. Què disposarà el futur? Depèn de les retallades, que no oblidem que potser són necessàries, però on es fan és una opció política.

Llegir un clàssic pot ser molt modern.

Reescriure'l també.

Imagina que els clàssics de la nostra literatura fossin vius. I que escriguessin en el català d'avui. Imagina també que ho fessin sobre els temes més actuals. Bé, això no cal que t'ho imaginis perquè, de fet, els clàssics ens parlen d'aquelles coses essencials que inspiren els autors més contemporanis.

De la resta, se n'ha encarregat Editorial Barcino: demanar a escriptors i poetes actuals que adaptin els clàssics i els acostin al lector d'avui amb un llenguatge proper i entenedor que, alhora, en faci evident la qualitat literària.

**El resultat és *Tast de Clàssics*.
Una col·lecció de clàssics molt moderns.**

SEGON VOLUM:
Ausiàs March. Una tria.
Versió de Josep Florit.

www.editorialbarcino.cat